

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **E. S.,** zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2011, č. j. 4 Cad 1/2007 - 190,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 1920 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce podal dne 5. 10. 2004 žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2004, č. X, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o úpravu starobního důchodu pro nesplnění podmínek § 88 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 128/1975 Sb.

O uvedené žalobě rozhodl Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) rozsudkem ze dne 8. 6. 2005, č. j. 4 Cad 65/2004 - 18, tak, že tuto žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí městský soud uvedl, že ze správního spisu žalované vyplynulo, že žalobce žádal uznání doby výkonu umělecké činnosti za doby od roku 1967 do roku 1989 jako výkon zaměstnání ve II. nebo I. pracovní kategorii. Přitom z přihlášky

zabezpečení umělců ze dne 1. 3. 1974 podepsané žalobcem a předložené Odboru sociálních věcí a zdravotnictví ONV Praha 10 byl zjištěno, že žalobce byl evidován jako umělec - artista ve svobodném povolání od 1. 3. 1974. Z odhlášky osoby samostatně hospodařící z pojištění ze dne 1. 3. 1976 podepsané žalobcem bylo dále zjištěno, že žalobce tuto samostatně výdělečnou činnost jako artista ukončil ke dni 1. 3. 1976. Na obou těchto dokladech je stejný podpis. Pokud žalobce namítal, že se ze samostatně výdělečné činnosti jako artista neodhlásil, své tvrzení o tom, že se nejedná o jeho podpis, ničím nedoložil. Žalobce rovněž nedoložil, že výkon samostatné výdělečné činnosti jako artista byl zařazen podle resortního seznamu do I. nebo II. pracovní kategorie. Žalobce nedoložil, že v době, kdy měl vykonávat činnost artisty, která dle jeho tvrzení náležela do I. nebo II. pracovní kategorie, skutečně tuto činnost v této kategorii vykonával. Doklad o tom, že se jeho činnost zařazovala podle resortního seznamu, tj. v tomto případě Výnosu Ministerstva kultury ČSR č. 16 400/69 - V/2 do I. nebo II. pracovní kategorie, nedoložil. Na formuláři č. 891260 chybí potvrzení Ministerstva kultury. Po sdělení Ministerstva kultury, že nemá k dispozici žádné doklady, které by věrohodným způsobem jednoznačně potvrzovaly, že žalobce vykonával činnost artisty v rozsahu stanoveném právními předpisy pro zařazení do II. pracovní kategorie, tj. že se jednalo o soustavné a v průběhu kalendářního měsíce převažující práce, městský soud za této důkazní situace, kdy ani žalobce nedoložil žádné další doklady, rozhodl tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Proti uvedenému rozsudku podal žalobce kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 11. 2006, č. j. 6 Ads 79/2005 - 36, tak, že rozsudek městského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud ve věci znovu rozhodl rozsudkem č. j. 4 Cad 1/2007 - 54 ze dne 16. 5. 2007 tak, že rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 24. 9. 2004, č. X, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozsudku městský soud poukázal na výpovědi čtyř slyšených svědků, z nichž vyplynulo, že žalobce vykonával minimálně od roku 1972 artistickou činnost, která spočívala v ekvilibristice, vzdušném čísle a drezérské práci, a to nejméně do roku 1989. Znamená to, že lze tuto činnost podřadit ve smyslu výnosu Ministerstva kultury ČSR č. 16 400/69 - V/2, ve znění pozdějších předpisů, pod zaměstnání, které pro účely důchodového zabezpečení odpovídají II. pracovní kategorii pod poř. č. 41 čísel. znak 837. Městský soud proto dospěl k závěru, že provedeným dokazováním byly zjištěny skutečnosti, které odůvodňují zrušení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. Napadené rozhodnutí bylo proto pro vady řízení zrušeno a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. byla věc vrácena žalované k dalšímu řízení. Závěrem bylo poukázáno na to, že v dalším řízení bude žalovaná vycházet z důkazů, které byly provedeny soudem v tomto řízení, a zahrne je ve smyslu § 78 odst. 6 s. ř. s. mezi podklady pro nové rozhodnutí. Po zhodnocení těchto podkladů, tj. výpovědi svědků slyšených před soudem, znovu posoudí žalobcovu žádost o úpravu starobního důchodu pro výkon zaměstnání ve II. pracovní kategorii.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalovaná kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. 9. 2009, č. j. 6 Ads 56/2008 - 82 tak, že rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud přitom konstatoval, že předcházející rozsudek městského soudu byl zrušen

především z toho důvodu, že se městský soud nevypořádal s námitkou žalobce, že Odhlášku osoby samostatně hospodařící z pojištění ze dne 1. 3. 1976 nepodepsal. Dále Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušujícím rozsudku uvedl, že ve věci postrádá výslech žalobce či jeho vysvětlení ke všem listinným důkazům doloženým v žalobě, resp. jejím doplnění, neboť uvedené listiny vypovídají o tom, jakou činnost žalobce v době, za níž se domáhá přepočtu důchodové dávky z důvodu výkonu zaměstnání ve II. pracovní kategorii, ve skutečnosti vykonával. Předcházejícím zrušujícím rozsudkem bylo dále městskému soudu vytčeno, že se žalobou omezeným obdobím od 1. 3. 1974 do roku 1989 zabýval nedostatečně. Městský soud však na uvedené výtky nereagoval, takže nutně vyšel z toho, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Pokud Nejvyšší správní soud v odůvodnění svého předcházejícího rozsudku naznačil, že bude-li možno na základě provedených důkazů dospět k závěru, že žalobce vykonával činnost artisty v době od 1. 3. 1974 do 29. 2. 1976, pak rozhodnutí žalované zruší a vrátí s příslušným závazným právním názorem, bylo tím míněno, že v případě žalobce musí být prokázána činnost artisty, kterou by bylo možno zařadit do II. pracovní kategorie. Městský soud provedl výslech několika svědků, z jejichž výpovědí však nelze dovodit, že by ve vymezeném období žalobce vykonával takovou činnost artisty, která by odpovídala zařazení do II. pracovní kategorie.

Nejvyšší správní soud též konstatoval, že v dalším řízení bude na městském soudu, aby vedl žalobce k upřesnění, za jaké časové období požaduje zařazení svého zaměstnání do II. pracovní kategorie, příp. do I. pracovní kategorie. Žalobce by měl zdůvodnit, z čeho dovozuje zařazení svého zaměstnání do I. pracovní kategorie. Poté bude třeba žalobce podrobně vyslechnout k tomu, jaké konkrétní činnosti jako umělec - artista ve vymezeném období vykonával. Jeho výpověď bude nutno konfrontovat s listinnými důkazy založenými ve správním spisu a rovněž se nabízí provedení důkazu soudními spisy ve věcech týkajících se žalobcem uplatněného nároku na invalidní a starobní důchod - jde zejména o spisy Městského soudu v Praze sp. zn. 30 Ca 251/1997 a sp. zn. 15 C 151/1984. Městský soud si přitom musí ujasnit, od jaké doby přicházelo v úvahu zařazení žalobce do některé z preferovaných pracovních kategorií a dále si musí opatřit Výnos Ministerstva kultury ČSR č. 16 400/69 - V/2 ve znění pozdějších výnosů (Výnos č. j. 25055/78 - Va/3 z 27. 12. 1978, Výnos č. j. 6627/88 - V/3 z 6. 4. 1988 a Výnos č. j. 10 133/85 - V/3 z 1. 7. 1985), kterým byly vydány resortní seznamy zaměstnání zařazených pro účely důchodového zabezpečení do I. a II. pracovní kategorie, aby bylo možno spolehlivě posoudit také bližší podmínky pro zařazení pro zařazení do této pracovní kategorie. Pokud již městský soud vyslechl některé svědky o tom, jaké činnosti žalobce jako artista vykonával, jejich výpovědi nevypovídají nic o tom, ve kterém období byly tyto činnosti žalobcem prováděny a za jakých podmínek.

Dále městský soud musí posoudit, zda Odhláška osoby samostatně hospodařící z pojištění ze dne 1. 3. 1976 je žalobcem podepsána (žalobce tvrdí, že podpis na odhlášce není jeho). Žalobce by se měl vyjádřit k tomu, zda měl v úmyslu tuto odhlášku podat a v této souvislosti by se měl vyjádřit k podání z 3. 3. 1976 adresovanému Odboru sociálních věcí a zdravotnictví ONV Praha 10, kde je jako v případě odhlášky podpis „Š.“ a v textu je uvedeno: že „vzhledem k tomu, že dnem 1. 3. 1976 přecházím do trvalého pracovního poměru, zrušuji své povinné sociální zabezpečení umělců u OSVZ - ONV 10“.

Zároveň by žalobce měl vysvětlit, jakou odhlášku zmíněnou v žalobě, kterou má mít k dispozici žalovaná, měl na mysli.

Městský soud poté rozsudkem ze dne 18. 1. 2011, č. j. 4 Cad 1/2007 - 190, žalobu zamítl a o náhradě nákladů řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a státu se nepřiznává náhrada nákladů řízení ve výši 13 411 Kč.

V odůvodnění tohoto rozsudku městský soud uvedl, že k jeho výzvě žalobce sdělil, že v rozhodném období 1974 - 1995 vykonával soustavně svobodné povolání artista s činnostmi, které byly prokázány v rámci řízení. Tyto činnosti spadaly do II. pracovní kategorie ve smyslu příslušného rozdělení do kategorií a navíc mu tato skutečnost byla potvrzena při osobním jednání na Ministerstvu kultury. Nikdy neměl v úmyslu podat 1. 1. 1976 Odhlášku osoby samostatně hospodařící, nikdy nezasílal na Prahu 10 odhlášku ze dne 3. 3. 1976. V roce 1974 podepsal Přihlášku umělce, která byla řádně vyplněna a takto měla vypadat i odhláška umělců. Žalovaným tvrzená odhláška je podvrh a nesplňuje ani formální náležitosti. Nikdy se nepodepsal „Š.“, tedy s háčkem.

V rámci řízení před městským soudem byly provedeny také výslechy svědků, které žalobce navrhl. Jednalo se o příbuzné žalobce a svědka V. M., který byl pracovníkem zahraničního oddělení Pragokoncertu a poté Státních cirkusů. Tito svědci uváděli bez konkretizace, v jakém období tuto činnost žalobce vykonával, že žalobce jezdil s cirkusem, měl drezúru zvířat, cvičil na tyčích a na hrazdě, měl pejsky, koně, opice. Jeden ze svědků zmínil i drezúru medvědů. Svědek V. M. potvrdil, že žalobce a jeho manželka A. S. působili v letech 1972 - 1989 jako artisté - umělci ve svobodném povolání. Blíže však nekonkretizoval, o jako činnost se mělo jednat.

Městský soud provedl též důkaz znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví k posouzení žalobcovy námitky, že Odhlášku osoby samostatně hospodařící z pojištění ze dne 1. 3. 1976 ani dopis ze dne 3. 3. 1976 adresovaný Odboru sociálních věcí a zdravotnictví ONV Praha 10 nepodepsal. Důkaz byl proveden znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví, specializace ruční písmo, podaným znalkyní Mgr. Jiřinou Strakovou. K dotazu soudu znalkyně uvedla, že sporné podpisy na listinách: 1) Přihláška k zabezpečení v nemoci, zabezpečení matky a dítěte a důchodovému zabezpečení umělců ze dne 7. 3. 1974 podaná u odboru sociálních věcí a zdravotnictví ONV Praha 10 (podpis č. 1/1688), 2) Odhláška osoby samostatně hospodařící z pojištění ze dne 1. 3. 1976 (podpis č. 2/1688), 3) Dopis ze dne 3. 3. 1976 adresovaný Odboru sociálních věcí a zdravotnictví ONV Praha 10 (podpis č. 3/1688) a 4) Přihláška k důchodovému pojištění osoby samostatně hospodařící ze dne 3. 12. 1984 (podpis č. 4/1688) jsou pravými podpisy E. S., jehož nesporné podpisy č. 5 - 15 a 17/1688 byly ke srovnání k dispozici. Námitky, které žalobce proti znaleckému posudku vznesl na jednání dne 18. 1. 2011, neshledal městský soud důvodnými. Žalobce namítal, že nebyl znalkyní vyžádán jeho autentický podpis a k porovnání byly použity i podpisy na doručenkách, které žalobci náležet nemusely, protože mohlo být podepsáno i některým z rodinných příslušníků. Městský soud však vyšel z toho, že k dispozici pro porovnání žalobcova podpisu z roku 1976 bylo velmi málo materiálu, který by byl z doby, ke které byl podpis porovnáván. Nebylo možno vyjít z materiálů, které jsou podkladem pro vydání občanského průkazu, protože v uvedené době se žádný podpis žalobce v materiálech archivu nenacházel, bylo možno vyjít pouze ze

správního spisu, který byl k dispozici. Pokud byl žalobce sám znalkyní žádán o poskytnutí autentických podpisů, nebylo jí vyhověno. Městský soud za této situace považoval námitky žalobce směřující k nedostatečnosti podkladů pro porovnání žalobcových podpisů za účelové. Soud rovněž nepovažuje za důvodné žalobcovo tvrzení, že se nikdy nepodepisoval s háčkem, protože užití háčku nad S ve sporném podpisu č. 2/1688 bylo srovnáno pouze s podpisem č. 11/1688 na průpisové kopii protokolu o jednání Posudkové komise sociálního zabezpečení ONV v Praze 10 z 20. 2. 1984. Soud má zato, že podpis na tomto protokolu nelze zpochybňovat. Žalobce nemohla podepsat jiná osoba. Jednání komise byli přítomni její členové a při vyšetření žalobce v posudkové komisi byla ověřena i jeho totožnost. Městský soud tedy má za nesporné, že se žalobce sám někdy podepisoval s háčkem nad S. Pokud bylo žalobcem namítáno, že podpisu s háčkem odpovídá pouze jeden vzorek, není to chybou znalkyně ani chybou soudu, protože možnost získání podpisových vzorů z rozhodné doby byla omezená. Soud neprovedl žalobcem navrhované posouzení jeho podpisu revizním znaleckým posudkem, protože to považoval za nadbytečné a nehospodárné.

Na základě grafologického posudku dospěl městský soud k závěru, že žalobce byl pojištěn jako umělec - artista ve svobodném povolání od 1. 3. 1974 do 1. 3. 1976. Žalobce nepochybně nedoložil žalované ani soudu v průběhu řízení žádné doklady o tom, že jeho umělecká artistická činnost odpovídala zařazení do II. pracovní kategorie. Z výpovědi svědků nelze dovodit, že ve vymezeném období žalobce takovou činnost vykonával. Rovněž tak nebyla doložena ani další doba, která by odpovídala zařazení do II. pracovní kategorie tak, jak žalobce tvrdil, aniž by sám byl schopen soudu jednotlivé doby zaměstnání a vykonávání artistické činnosti ve II. pracovní kategorii časově zařadit a popřípadě i věrohodně doložit. Žalobcovo tvrzení se omezovalo zejména na to, že nepodepsal odhlášku z umělecké činnosti. Pokud žalobci byly předloženy i doklady nacházející se ve správním spise, např. Protokol o jednání Posudkové komise sociálního zabezpečení ONV v Praze 10 ze dne 20. 2. 1984 a protokol o jednání ze dne 18. 3. 1993, žalobce reagoval na tyto doklady tvrzením, že skutečnosti tam uvedené nejsou pravdivé. Uváděl, že se nevěnoval činnosti provozování kolotoče, to dělal pouze pro natáčení v televizi. Připustil, že provozoval další profese, které však vykonával vedle artistické činnosti. Sám uvedl, že nemůže doložit, že po roce 1974 vykonával nadále artistickou činnost, toto mohl doložit pouze svědecky.

Soud za této důkazní situace neměl možnost posoudit, zda činnost, kterou žalobce vykonával, byla zařaditelná do některé z preferovaných pracovních kategorií podle Výnosu Ministerstva kultury ČSR č. 16 400/69 - V/2 ve znění pozdějších výnosů (Výnos č. j. 25055/78 - Va/3 z 27. 12. 1978, Výnos č. j. 6627/88 - V/3 z 6. 4. 1988 a Výnos č. j. 10 133/85 - V/3 z 1. 7. 1985), kterým byly vydány resortní seznamy zaměstnání zařazených pro účely důchodového zabezpečení do I. a II. pracovní kategorie. Žalobce nedoložil, že vedle občanských povolání vykonával i artistickou činnost a byl jako artista důchodově pojištěn. Doložena byla pouze doba pojištění od 1. 3. 1974 do 1. 3. 1976. Nebylo však doloženo, jakou artistickou činnost žalobce v této době vykonával.

Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce pracoval jako artista v letech 1957 - 1959, v letech 1959 - 1961 byl závozníkem, v letech 1962 - 1966 a následujících letech jako pracovník lidové technické zábavy a obsluha kolotoče, v letech 1980 - 1983 pracoval jako

dělník u Obvodního podniku bytového hospodářství, od 23. 4. 1983 do 30. 6. 1983 pracoval jako obsluha kolotoče. Žalobce nedoložil potvrzení umělecké kvalifikace od Československých cirkusů a varieté, které by potvrzovaly přihlášku k zabezpečení umělců na podkladě zkoušky před kvalifikační komisí. Z občanského průkazu žalobce bylo zjištěno, že byl od 1. 7. 1970 do 28. 2. 1974 zaměstnancem Okresního kulturního střediska Praha - východ a od 1. 5. 1975 Parku kultury a oddechu města Žilina. Z protokolu o jednání Posudkové komise sociálního zabezpečení ONV Praha 10 ze dne 20. 2. 1984 podepsaného žalobcem, soud zjistil, že zde žalobce uváděl práci artisty, závozníka, dělníka u OPBH a v posuzované době práci pracovníka technické zábavy. Uvedl, že žádost o invalidní důchod podává ze zdravotních důvodů, pro něž musí často měnit zaměstnání. Z protokolu PSSZ z jednání posudkové komise ze dne 18. 3. 1993 vyplývá, že žalobce uváděl od roku 1951 práci artisty, kterou dosud vykonává pouze s přerušením tří let, kdy pracoval jako dělník OPBH v Praze 10. Od roku 1984 je OSVČ umělec - drezúra psů. Žalobce byl posuzován jako pracovník zábavních podniků (kolotoče, drezúra). V roce 1974 skončil artistickou činnost a poté se věnoval obsluze kolotoče a prováděl výcvik psů. Žalobce byl v roce 1993 hodnocen nadále jako osoba se změněnou pracovní schopností.

Soudu se v součinnosti se žalobcem nezdařilo upřesnit, v jakém období jakou činnost žalobce vykonával. Žalobce byl soudem vyzván k doplnění svých tvrzení písemně, to však neučinil. Upřesnění se nezdařilo ani v rámci soudního jednání. Žalobce pouze namítal, že skutečnosti uvedené v listinách ve správním spise nejsou pravdivé, a tvrdil, že vykonával činnost artisty, aniž by konkrétně sám upřesnil, o jakou činnost se v kterém období jednalo. Žalobcova osobní tvrzení byla nevěrohodná a byla vyvrácena obsahem správního spisu i znaleckým posudkem z oboru grafologie. Žalobce sám do protokolu při jednání dne 18. 1. 2011 uvedl, že svou artistickou činnost může doložit pouze svědecky. Z výpovědí svědků, které soud na žádost žalobce vyslechl, nelze dovodit, že ve vymezeném období žalobce vykonával činnost artisty odpovídající zařazení do II. pracovní kategorie. K takovému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 Ads 56/2008 - 82 ze dne 3. 9. 2009, kterým je městský soud vázán.

Městský soud tedy po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žalobce jak v průběhu soudního řízení, tak před správním orgánem neprokázal výkon zaměstnání ve II. pracovní kategorii v období, kdy byl přihlášen k zabezpečení umělců od 7. 3. 1974 do 1. 3. 1976, ani v jiném období, kdy vykonával dle osobního listu výdělečnou činnost nebo byl pojištěn jako OSVČ.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) podáním ze dne 1. 2. 2011 kasační stížnost. V této kasační stížnosti popsal svoji pracovní činnost od roku 1959 a vyjádřil se k některým provedeným důkazům. K podanému znaleckému posudku namítl, že soudní znalkyně, která porovnávala jeho podpis z roku 1984, si nevyžádala jeho vlastní podpis a vycházela pouze z dodejek z roku 2004 až 2007, které mohly být podepsány členy stěžovatelovy rodiny. Stěžovatel dále uvedl, že v roce 1995 si požádal o starobní důchod, který mu byl přiznán v roce 1997. Důchod mu byl vypočten z vedlejší činnosti s částkou 1556 Kč měsíčně. Dále uvedl, že tvrzení, že byl nastálo zaměstnán u kolotočů, se nezakládá na pravdě. K soudu nebyla doložena pracovní smlouva, která by prokazovala, že stěžovatel byl zaměstnán u kolotočů. Vždy se jednalo o

spolupráci s Českou televizí a Filmovým studiem Barrandov na dohodu mimo pracovní činnost, což stěžovatel dokládá její kopií.

Kasační stížnost stěžovatel doplnil podáním ze dne 21. 3. 2011. V tomto podání stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí, jakož i v další vadě řízení před soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel uvedl, že má za to, že uvedené důvody kasační stížnosti jsou naplněny zejména z důvodu, že v řízení došlo k zásadním vadám, které měly za následek vydání napadeného rozhodnutí. Soud se zejména nevypořádal s námitkami a tvrzeními žalobce. Stěžovatel uvádí, že z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že splnil podmínky pro zařazení do II. pracovní kategorie tak, jak v řízení tvrdil. Tato skutečnost vyplývá též z listiny vydané Ministerstvem kultury ČR ze dne 21. 1. 2000, zn. 1648/2000. S ohledem na obsah spisu je tedy zřejmé, že žalobce doložil, že výkon povolání artisty, které provozoval, patřil do II. kategorie (listina Ministerstva kultury ČR ze dne 21. 1. 2000). Stěžovatel uvádí, že rovněž doložil, že činnost v této kategorii vykonával. Stěžovatel dále zopakoval svá tvrzení z podání ze dne 1. 2. 2011. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Stěžovateli byla usnesením městského soudu ze dne 31. 3. 2011, č. j. 4 Cad 1/2007 - 225, ustanovena zástupkyní Mgr. Dagmar Rezková Dřímalová. Ustanovená zástupkyně stěžovatele doplnila kasační stížnost podáním ze dne 6. 6. 2011, v němž uvedla, že stěžovatel nesouhlasí se závěry správního orgánu ani krajského soudu. Stěžovatel je toho názoru, že v řízení došlo opětovně k zásadním vadám, které měly za následek vydání napadeného rozhodnutí, neboť soud se nevypořádal s námitkami a tvrzeními stěžovatele, která uvádí od počátku řízení a která směřovala zejména k tomu, že podpis uvedený na Odhlášce osoby samostatně hospodařící z pojištění ze dne 1. 3. 1976 není pravým podpisem stěžovatele, a to ani po provedeném znaleckém zkoumání sporných podpisů soudem přibranou znalkyní. Tato znalkyně použila k porovnání podpisů pouze podpisy na doručenkách, které byly dostupné ze spisového materiálu, nevyžádala si stěžovatelův autentický podpis. Soud tak zcela pominul skutečnost, že v případě podpisů na doručenkách se nemusí jednat o autentický podpis stěžovatele, neboť doručenka mohla být podepsána i některým z rodinných příslušníků stěžovatele. Ze závěrů znaleckého posudku pak není zřejmé, zda znalkyně v rámci svého zkoumání se spornými podpisy porovnávala autentické podpisy stěžovatele. Z těchto důvodů pak stěžovatel navrhoval doplnění znaleckého posudku, příp. vypracování revizního znaleckého posudku, který by tyto skutečnosti zohlednil. Odůvodnění usnesení soudu, kterým soud tento návrh stěžovatele zamítl, neobstojí. Soud tento svůj postoj odůvodnil tím, že dle jeho názoru posudek, který byl vypracován na základě podpisů, které měla znalkyně k dispozici, je dostačující a dostatečně vyčerpávající v tom, že byly zhodnoceny všechny dostupné podpisy, které se v minulém období vyskytly při jednání žalobce s úřady a které byly tedy dostupné ze spisového materiálu. Nový žalobcův podpis nebyl vyžadován právě s ohledem na to, že se jedná o posouzení jeho podpisu ze 70. let minulého století (viz č. l. 188). V rozporu s tímto odůvodněním soudu je ta skutečnost, že znalkyně použila k porovnání i podpisy na doručenkách z let 2004 a 2007, ačkoliv tyto mohly být podepsány rodinným příslušníkem

stěžovatel a nikoliv stěžovatelem samotným. Stěžovatel opětovně poukazuje na to, že by se nikdy nepodepsal příjmením „Š.“ tedy s háčkem nad S.

Z umělecké činnosti se stěžovatel nikdy neodhlásil, ani jednu z předložených odhlášek nepodepsal. Žalovaná za celou dobu řízení nedoložila, jakým způsobem tyto odhlášky získala. To, že stěžovatel splnil podmínky pro zařazení do II. pracovní kategorie, bylo v průběhu řízení prokázáno zejména svědeckými výpověďmi pana V. M., paní J. J., pana E. S. (syna stěžovatele) a pana M. Č. a zároveň výpovědí stěžovatele. Stěžovatel též doložil, že artistická činnost spadá do II. pracovní kategorie, resp. to vyplývá z listiny vydané Ministerstvem kultury ČR zn. 1648/2000 ze dne 21. 1. 2000, ze které vyplývá, že Ministerstvo kultury ČR potvrzuje, že Výnosem Ministerstva kultury ČSR č. 16 400/69 - V/2 ve znění pozdějších výnosů (Výnos č. j. 25055/78 - Va/3 z 27. 12. 1978, Výnos č. j. 6627/88 - V/3 z 6. 4. 1988 a Výnos č. j. 10133/85 - V/3 z 1. 7. 1985), kterými se vydávají resortní seznamy zaměstnání zařazených pro účely důchodového zabezpečení do I. a II. pracovní kategorie je povolání artista pod pořadovým číslem 41, číselný znak 837, pořadové číslo příkladu 01 - vzdušná a balanční akrobatická čísla, přízemní akrobaté a kolaři, jezdci na koních - akrobaté, 02 - taneční akrobacie, 03 - drezúra dravé nebo nebezpečné zvěře (např. šelem, slonů, zeber) a vystupování s nimi na cirkusových představeních. Dále tuto skutečnost stěžovatel doložil i kopií výnosu Ministerstva kultury ČSSR č. j. 16400/69-V/2. Není proto pravdou, že stěžovatel nedoložil výkon zaměstnání ve II. pracovní kategorii, jak v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl soud. Stěžovatel se v této části neztotožňuje ani s argumentací Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 6 Ads 56/2008 - 82 ze dne 3. 9. 2009. Soud měl dle názoru stěžovatele právě v této části provést rozsáhlejší dokazování tak, jak k tomu byl povinován vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 6 Ads 56/2008 - 82 ze dne 3. 9. 2009.

S ohledem na výše uvedené tedy stěžovatel podává kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.), tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost a z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou,

neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek městského soudu vzešel (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

V projednávané věci se stěžovatel domáhá úpravy svého starobního důchodu s přihlédnutím k tomu, že vykonával zaměstnání v II. pracovní kategorii. Žalovaná při rozhodování o žádosti stěžovatele vycházela především z předložených evidenčních listů důchodového pojištění a dokladů, které měla k dispozici, z nichž nevyplývá, že by stěžovatel vykonával zaměstnání umělce artisty ve II. pracovní kategorii. V soudním řízení bylo především na stěžovateli, aby doložil, že v jím vymezeném období pracoval jako artista a vykonával takovou uměleckou činnost, kterou by bylo možno zařadit do II. pracovní kategorie. Stěžovatel však za celou dobu soudního řízení, které trvá 7 let, sám neuvedl vůbec nic konkrétního k tomu, jakou uměleckou činnost a v které době vykonával. K výzvě městského soudu stěžovatel v podání z 28. 12. 2009 uvedl, že v rozhodném období od roku 1974 do roku 1995 vykonával soustavně svobodné povolání artista s činnostmi, které byly prokázány v rámci řízení, přičemž tyto činnosti spadaly do II. pracovní kategorie. V průběhu celého řízení před městským soudem se stěžovatel vyjádřil k výkonu své artistické činnosti pouze v žalobě ze dne 4. 10. 2004, v níž uvedl: „Žádám o prošetření odhlášky samostatně hospodařící ze dne 29. 3. 1976, která je nepravdivá. Žádáme Městský soud, aby ČSSZ Prahy 10 doložila pravou odhlášku z umělecké činnosti. Veškeré písemné důkazy doložím soudu.“ Z provedených důkazů výslechem svědků sice vyplynulo, že stěžovatel prováděl např. vzdušnou akrobacii, balanční čísla, měl číslo s medvědem a drezůru psů, svědci však vůbec nevymezili dobu, po níž stěžovatel artistickou činnost vykonával a za jakých podmínek. Nepochybné je, že stěžovatel vykonával činnost artisty od 1. 3. 1974 do 29. 2. 1976, nebylo však prokázáno o jakou konkrétní činnost se jednalo a v případě následujícího období provedené důkazy nenasvědčují tomu, že by stěžovatel vykonával činnost artisty. Přitom nutno zdůraznit, že do II. pracovní kategorie nebyly zařazeny veškeré artistické činnosti, ale pouze ty, které v této souvislosti zmiňuje Výnos Ministerstva kultury České socialistické republiky ze dne 27. 12. 1978, č. j. 25 055/78 - Va/3, kterým se vydává resortní seznam zaměstnání zařazených pro účely důchodového zabezpečení do I. a II. pracovní kategorie. Umělecké činnosti zařazené do II. pracovní kategorie pak stěžovatel vypočítává ve své kasační stížnosti. Mezi těmito činnostmi není uvedena drezůra psů, z toho tedy plyne, že pokud stěžovatel drezůru psů prováděl, tak takovou činnost by nebylo možno zařadit do II. pracovní kategorie.

V případě Odhlášky osoby samostatně hospodařící z pojištění ze dne 1. 3. 1976, u níž stěžovatel popírá, že by ji podepsal s poukazem na to, že se nikdy nepodepisoval jako Š., tedy s háčkem nad S, městský soud správně vyšel ze znaleckého posudku znalkyně z oboru písmoznalectví Mgr. Jiřiny Strakové, která dospěla k závěru, že podpis na této listině je pravým podpisem stěžovatele. Ostatně tvrzení stěžovatele, že se nikdy nepodepisoval s háčkem nad S je spolehlivě vyvráceno jeho nezpochybnitelným podpisem na protokolu o jednání Posudkové komise sociálního zabezpečení ONV v Praze 10 z 20. 2. 1984, jak na to správně poukázal městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku.

Městský soud proto dospěl ke správnému závěru, že stěžovatel jak v průběhu soudního řízení, tak v řízení před správním orgánem neprokázal výkon zaměstnání ve II. pracovní kategorii v období, kdy byl přihlášen k zabezpečení umělců od 7. 3. 1974 do 1. 3. 1976, ani v jiném období, kdy vykonával dle osobního listu výdělečnou činnost nebo byl pojištěn jako osoba samostatně výdělečně činná. Z tohoto důvodu městský soud správně žádost stěžovatele o úpravu starobního důchodu podle § 88 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 128/1975 Sb. zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.

Závěrem lze shrnout, že žádné z uváděných stížnostních námitek Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než uzavřít, že neshledal namítaný důvod kasační stížnosti. Dospěl pak k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, takže právo na náhradu nákladů řízení nemá, a úspěšné žalované takové právo výslovně odňal § 60 odst. 2 s. ř. s. (jednalo se o řízení ve věci důchodového pojištění).

Městským soudem ustanovená zástupkyně stěžovatele požadovala za zastoupení stěžovatele odměnu za převzetí věci včetně studia spisu u soudu a konzultace se stěžovatelem a za doplnění kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené advokátce odměnu za jeden úkon právní služby za převzetí věci včetně první porady se stěžovatelem (§ 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb - advokátní tarif) a za další úkon právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Samostatná odměna za studium spisu nebyla ustanovené advokátce přiznána, protože studium spisu nelze považovat za úkon, za který by byla ustanoveným zástupcům obecně přiznávána odměna. Odměna za jeden úkon právní služby činí v daném případě částku 500 Kč, k tomu nutno připočíst režijní paušál v částce 300 Kč, a protože ustanovená advokátka je plátkyní z daně přidané hodnoty, byla ustanovené advokátce přiznána odměna v celkové částce 1920 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu